

STEPHEN KING

ΜΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΠΙΣΟ

Μετάφραση:
Μιχάλης Μακρόπουλος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τριγκ

1

Μάρτης, κι ο καιρός είναι άθλιος.

Ο «Ίσιος Κύκλος» συναντιέται στο υπόγειο της Εκκλησίας των Μεθοδιστών στην Μπιούελ Στριτ τις καθημερινές από τις τέσσερις έως τις πέντε το απόγευμα. Τυπικά είναι συνάντηση των Ανώνυμων Ναρκομανών, αλλά πολλοί αλκοολικοί παρίστανται επίσης, κι ο Ίσιος Κύκλος συνήθως είναι φίσκα από κόσμο. Σύμφωνα με το ημερολόγιο είναι άνοιξη εδώ και σχεδόν μία εβδομάδα, αλλά στο Μπάκαϊ Σίτι –γνωστό μερικές φορές ως Δεύτερο Λάθος στη Λίμνη, με το Κλίβελαντ να είναι το πρώτο– η πραγματική άνοιξη έρχεται αργά. Όταν τελειώνει η συνάντηση, ψιλοβρέχει. Μέχρι να πέσει η νύχτα, θα 'χει δυναμώσει σε χιονόνερο.

Ως και τριάντα πέντε άτομα μπορεί, μαζεύονται κοντά στο σταχτοδοχείο δαπέδου δίπλα στην είσοδο κι ανάβουν τσιγάρο, γιατί η νικοτίνη είναι ο ένας από τους δύο εθισμούς που τους επιτρέπονται ακόμα, κι έπειτα από μία ώρα στο υπόγειο έχουν χαρμανιάσει. Άλλοι, η πλειονότητα, στρίβουν δεξιά και πάνε προς το Flame, ένα καφέ στο πιο κάτω τετράγωνο. Ο καφές είναι ο άλλος εθισμός στον οποίο μπορούν να ενδίδουν.

Ο αιδεσιμότατος Μάικ, που παρευρίσκεται σε τακτική βάση σ' αυτές τις συναντήσεις και σε πολλές άλλες, σταματάει έναν

άντρα. Ο αιδεσιμότατος είναι ένας πρώην εθισμένος στα οπιοειδή σε φάση απεξάρτησης. Στις συναντήσεις (πηγαίνει σε δυο τρεις καθημερινά, και τα Σαββατοκύριακα επίσης), συστήνεται λέγοντας: «Αγαπώ τον Θεό, αλλά κατά τ' άλλα είμαι απλώς άλλο ένα συνηθισμένο πρεζόνι». Αυτό κάνει πάντα τους άλλους να νεύουν και να μουρμουράνε επιδοκιμαστικά, έστω κι αν μερικοί παλιοί τον βρίσκουν λιγάκι κουραστικό. Τον φωνάζουν «Μάικ του Μεγάλου Βιβλίου»¹ απ' το συνήθειό του να τσιτάρει αυτολεξεί εκτενή αποσπάσματα από το εγχειρίδιο των Ανώνυμων Αλκοολικών.

Τώρα ο Αιδεσιμότατος σφίγγει συντροφικά το χέρι του άντρα. «Συνήθως δεν σε βλέπουμε στα μέρη μας, Τριγκ. Θα μένεις στα βόρεια».

Ο Τριγκ δεν μένει βόρεια, όμως δεν το λέει. Έχει τους λόγους του που πηγαίνει σε συναντήσεις έξω από την πόλη, όπου είναι απίθανο να τον αναγνωρίσουν, αλλά σήμερα ήταν έκτακτη ανάγκη: Είτε θα πήγαινε σε μια συνάντηση είτε θα έπινε· και, μετά το πρώτο ποτήρι, δεν θα 'χε πια επιλογές. Το ξέρει από προσωπική εμπειρία.

Ο Μάικ σηκώνει το χέρι του και του σφίγγει τον ώμο. «Όταν ήρθε η σειρά σου, Τριγκ, μου φάνηκες ταραγμένος».

Τριγκ είναι το παιδικό του παρατσούκλι. Έτσι συστήνεται στην αρχή των συναντήσεων. Ακόμα και στις συναντήσεις των ΑΑ και ΑΝ εκτός πόλεως, σπανίως μιλάει μετά τις αρχικές συστάσεις. Στις συναντήσεις όπου δίνουν τον λόγο σε όλους, ως επί το πλείστον λέει: «Θέλω απλώς ν' ακούσω σήμερα», αλλά τούτο το απόγευμα σήκωσε το χέρι.

«Είμαι ο Τριγκ κι είμαι αλκοολικός».

¹ Σ.τ.Μ.: Το *Big Book* (1939) του William G. περιγράφει με παραδείγματα τον τρόπο για να απεξαρτηθεί κανείς από τον αλκοολισμό.

«Γεια σου, Τριγκ», απάντησε η ομάδα. Βρίσκονταν στο υπόγειο αντί στον ναό, παρ' όλα αυτά η αντίδραση ήταν η ίδια όπως σε μια θρησκευτική συνάντηση. Ο «Ίσιος Κύκλος» είναι, θα μπορούσε κανείς να πει, η Εκκλησία των Συντετριμμένων και των Καμένων.

«Θέλω να πω ότι 'μαι πολύ ταραγμένος σήμερα. Δεν έχω να πω περισσότερα, αλλά αυτό είχα ανάγκη να το βγάλω από μέσα μου. Αυτό, δεν έχω κάτι άλλο».

Ακούγονται ψιθυριστά *Ευχαριστούμε, Τριγκ και Βάστα γερά και Μην τα παρατάς.*

Τώρα ο Τριγκ λέει στον Αιδεσιμότατο ότι είναι αναστατωμένος επειδή ανακάλυψε πως έχασε κάποιον που γνώριζε. Ο Αιδεσιμότατος του ζητάει περισσότερες λεπτομέρειες –προσπαθεί να του τις βγάλει με το τσιγκέλι–, όμως το μόνο που λέει ο Τριγκ είναι ότι ο άνθρωπος για τον οποίο πενθεί πέθανε στη στενή.

«Θα προσευχηθώ γι' αυτόν», λέει ο Αιδεσιμότατος.

«Σ' ευχαριστώ, Μάικ».

Ο Τριγκ φεύγει, αλλά όχι προς τη Flame· διασχίζει τρία τετράγωνα και ανεβαίνει τα σκαλιά της δημόσιας βιβλιοθήκης. Πρέπει να καθίσει και να σκεφτεί για τον άνθρωπο που πέθανε το Σάββατο. Που δολοφονήθηκε το Σάββατο. Τον μαχαίρωσαν στα ντους της φυλακής.

Βρίσκει μια άδεια καρέκλα στο Τμήμα των Περιοδικών Εκδόσεων και παίρνει ένα φύλλο της τοπικής εφημερίδας, μόνο και μόνο για να 'χει κάτι να κρατάει. Την ανοίγει σε ένα άρθρο στην τέταρτη σελίδα, για έναν χαμένο σκύλο που τον βρήκε ο Τζερόμ Ρόμπινσον του Γραφείου Ερευνών Finders Keepers. Έχει τη φωτογραφία ενός χαμογελαστού και όμορφου νεαρού μαύρου με το χέρι του γύρω από έναν μεγάλο σκύλο, ίσως Λαμπραντόρ Ρι-τρίβερ. Ο τίτλος είναι όλη κι όλη μία λέξη: ΒΡΕΘΗΚΕ!

Ο Τριγκ κοιτάζει τον τίτλο σκεφτικός.

Το αληθινό του όνομα ήταν γραμμένο σ' αυτή την ίδια εφημερίδα πριν από τρία χρόνια, αλλά κανένας δεν έχει κάνει τη σύνδεση ανάμεσα σ' εκείνον τον άντρα με αυτόν που συμμετέχει σε συναντήσεις απεξάρτησης στα περίχωρα της πόλης. Γιατί να την κάνει κάποιος; Ακόμα κι αν είχε δημοσιευθεί μια φωτογραφία του –κάτι που δεν συνέβη–, εκείνος ο άντρας είχε γκριζαρισμένη γενειάδα και φορούσε φακούς επαφής. Ετούτος εδώ είναι καλοξυρισμένος, φορά γυαλιά και δείχνει νεότερος (συμβαίνει αυτό όταν κόβεις το ποτό). Του αρέσει η ιδέα ότι έχει γίνει άλλος άνθρωπος. Επίσης τον βαρύνει. Με αυτό το παράδοξο ζει. Αυτό και τη σκέψη του πατέρα του, τον οποίο φέρνει όλο και πιο συχνά στο μυαλό του αυτές τις μέρες.

Παράτα το, σκέφτεται. Ξέχνα το.

Αυτό στις 24 Μαρτίου. Το ξεχνά μόλις για δεκατρείς ημέρες.

2

Είναι 6 Απριλίου και ο Τριγκ κάθεται στην ίδια καρέκλα στο Τμήμα Περιοδικών Εκδόσεων, κοιτάζοντας το κύριο άρθρο στη σημερινή κυριακάτικη εφημερίδα. Ο τίτλος δεν μιλάει απλώς, αλλά κραυγάζει. ΜΠΑΚΑΪ ΜΠΡΑΝΤΟΝ: ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΟΣ ΤΡΟΦΙΜΟΣ ΦΥΛΑΚΩΝ ΙΣΩΣ ΗΤΑΝ ΑΘΩΟΣ! Ο Τριγκ έχει διαβάσει το άρθρο κι έχει ακούσει τρεις φορές το πόντκαστ του Μπάκαϊ Μπράντον. Ο αυτοανακηρυγμένος «παράνομος των ραδιοκυμάτων» είναι αυτός που έβγαλε στη φόρα την ιστορία και, σύμφωνα με τον ίδιο, δεν υπάρχει κανένα «ίσως» σε τούτη την υπόθεση. Είναι, άραγε, αλήθεια; Ο Τριγκ πιστεύει ότι, για να το λέει ο συγκεκριμένος, πρέπει να είναι αλήθεια.

Αυτό που σκέφτεσαι να κάνεις είναι τρελό, λέει μέσα του. Το οποίο αληθεύει.

Αν το κάνεις, δεν έχεις γυρισμό, λέει. Που επίσης αληθεύει.

Με το που θα ξεκινήσεις, πρέπει να συνεχίσεις, προσθέτει, κι αυτό είναι απ' όλα ό,τι αληθεύει περισσότερο. Το τροπάρι του πατέρα του: Πρέπει να επιμένεις ως το πικρό τέλος. Δεν δειλιάζουμε, δεν κάνουμε πίσω.

Και... πώς θα ήταν; Πώς θα 'ταν να κάνει αυτός τέτοια πράγματα;

Πρέπει να το σκεφτεί κι άλλο. Όχι μόνο για να ξεκαθαρίσει αυτό που σκέφτεται να κάνει, αλλά για να υπάρξει επίσης ένα διάστημα χρόνου ανάμεσα σε ό,τι ανακάλυψε χάρη στον Μπάκαϊ Μπράντον (καθώς και χάρη σε τούτο το κύριο άρθρο), και στις πράξεις –τις *φρिकाλεότητες*– που ίσως διαπράξει, ώστε κανένας να μην τα συσχετίσει.

Πιάνει τον εαυτό του να θυμάται τον τίτλο του άρθρου για τον νεαρό άντρα που βρήκε τον κλεμμένο σκύλο. Ήταν η επιτομή της απλότητας: ΒΡΕΘΗΚΕ! Το μόνο που μπορεί να σκεφτεί ο Τριγκ είναι τι έχει χάσει, τι έκανε, και πώς πρέπει να επανορθώσει.

Κεφάλαιο 1

1

Είναι Απρίλης. Στο Δεύτερο Λάθος στη Λίμνη, το τελευταίο χιόνι επιτέλους λιώνει.

Η Ίζι Τζέινς χτυπάει για λόγους ευγένειας μία φορά την πόρτα του υπαστυνόμου, αλλά δεν περιμένει να της απαντήσει για να μπει. Ο Λιούις Γουόργουικ είναι γερτός πίσω στην καρέκλα του, με το ένα πόδι ανεβασμένο στη γωνία του γραφείου του και με τα χέρια του χαλαρά πλεγμένα πάνω στην κοιλιά του. Μοιάζει σαν να διαλογίζεται ή να κοιμάται ξύπνιος. Πράγμα που όντως κάνει, απ' όσο ξέρει η Ίζι. Με το που τη βλέπει, κάθετα στητός και κατεβάζει το πόδι του στο πάτωμα, εκεί που θα έπρεπε να είναι.

«Ίζαμπελ Τζέινς, το αστέρι των ντετέκτιβ μας. Καλώς ήρθες στη φωλιά μου».

«Στις υπηρεσίες σου».

Δεν τον ζηλεύει για το γραφείο του, επειδή ξέρει όλα τα γραφειοκρατικά σκατά που το συνοδεύουν, μαζί με μια αύξηση μισθού τόσο μικρή που μπορεί να αποκληθεί συμβολική. Η ίδια είναι αρκετά ευχαριστημένη με το ταπεινό της γραφειάκι στον κάτω όροφο όπου εργάζονται άλλοι εφτά ντετέκτιβ, ανάμεσά τους κι ο τωρινός της συνεργάτης, ο Τομ Άτα. Η καρέκλα του Γουόργουικ είναι ό,τι λιμπίζεται η Ίζι. Με την ψηλή κι ανατομική, ανακλινόμενη πλάτη της, είναι ό,τι πρέπει για να κάνεις διαλογισμό.

«Πώς μπορώ να σε βοηθήσω, Λιούις;»

Αυτός παίρνει έναν μακρόστενο φάκελο αλληλογραφίας από το γραφείο του και της τον δίνει. «Πες μου τη γνώμη σου γι' αυτό. Χωρίς να συνεπάγεται κάποια υποχρέωση. Τον φάκελο μπορείς να τον πιάσεις όπως θέλεις, τον έχουν πασπατέψει οι πάντες, από τον ταχυδρόμο ως την Έβελιν κάτω, κι ένας θεός ξέρει ποιος άλλος· ίσως όμως χρειαστεί να πάρουμε δακτυλικά αποτυπώματα απ' το σημείωμα που έχει μέσα. Εν μέρει εξαρτάται από το τι θα πεις εσύ».

Παραλήπτης του φακέλου, με κεφαλαία γράμματα, είναι ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΛΟΥΙΣ ΓΟΥΟΡΓΟΥΙΚ, ΚΟΡΤ ΠΛΑΖΑ 19. Κάτω από την πόλη, την πολιτεία και τον ταχυδρομικό κώδικα, με ακόμα μεγαλύτερα κεφαλαία: ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ!

«Τι θα πω εγώ; Αφεντικό, εσύ 'σαι το αφεντικό».

«Δεν σ' το φορτώνω, η απόφαση είναι δική μου, αλλά σέβομαι την κρίση σου».

Η άκρη του φακέλου είναι σκισμένη. Δεν υπάρχει διεύθυνση αποστολέα. Η Ίζι ξεδιπλώνει προσεκτικά το μοναδικό φύλλο χαρτί που είναι μέσα, κρατώντας το από τις άκρες. Το μήνυμα είναι τυπωμένο – γραμμένο σε υπολογιστή, είναι σχεδόν βέβαιο.

Προς: Υπαστυνόμο Λούις Γουόργουικ

Από: Μπιλ Γουίλσον

Κοιν.: Αρχηγό Άλις Πάτμορ

Πιστεύω ότι ο Κανόνας του Μπλάκστοουν² θα έπρεπε να έχει επάκολουθα. Πιστεύω ότι ΑΘΩΟΙ θα έπρεπε να τιμωρούνται για τον

² Σ.τ.Μ.: Ο William Blackstone ήταν περίφημος Άγγλος νομικός του 18ου αιώνα. Ο Κανόνας ή η Αναλογία του Blackstone (Blackstone Ratio) έλεγε ότι είναι προτιμότερο να αφεθούν ελεύθεροι δέκα ένοχοι από το να υποφέρει ένας αθώος.

άσκοπο ΘΑΝΑΤΟ ενός αθώου. Θα πρέπει να θανατώνονται και αυτοί που προκάλεσαν τον θάνατο; Πιστεύω πως όχι, επειδή τότε θα χάνονταν, και το μαρτύριο εξαιτίας αυτού που έκαναν θα έπαυε. Αυτό ισχύει ακόμη κι αν ενήργησαν με την αγαθότερη βούληση στον κόσμο. Πρέπει να αφήνονται να αναλογιστούν τι έκαναν. Να «καταριούνται εκείνη τη μέρα». Σου φαίνεται λογικό; Εμένα ναι, κι αυτό αρκεί.

Θα σκοτώσω 13 αθώους και 1 ένοχο. Αυτοί που εξαιτίας τους πέθανε ο αθώος, επομένως, θα υποφέρουν.

Αυτή είναι μια πράξη ΕΞΙΛΕΩΣΗΣ.

Μπιλ Γουίλσον

«Ποπό», κάνει η Ίζι. Με προσοχή πάντα, διπλώνει πάλι το σημείωμα και το βάζει πίσω στον φάκελο. «Κάποιου του 'χει λασκάρει η βίδα».

«Πράγματι. Γκουγκλάρισα τον Κανόνα του Μπλάκστοουν. Λέει—»
«Ξέρω τι λέει».

Ο Γουόργουικ ανεβάζει ξανά το πόδι του στο γραφείο, με τα χέρια του πλεγμένα στον σβέρκο του τώρα. «Κάν' το λιανά».

«Καλύτερα να τη γλιτώσουν δέκα ένοχοι, παρά να υποφέρει ένας αθώος».

Ο Λιούις νεύει. «Υπάρχει όμως και το άλλο, ότι κανείς δεν επιτρέπεται να διωχθεί δεύτερη φορά για το ίδιο έγκλημα... Αυτό αλλάζει πολύ τα πράγματα. Για ποιον αθώο λες να μιλάει ο παλαβιάρης μας;»

«Αν έπρεπε ναμαντέψω, θα 'λεγα για τον Άλαν Ντάφρι. Τον μαχαίρωσαν τον περασμένο μήνα στις φυλακές Μπιγκ Στόουν. Πέθανε στο θεραπευτήριο. Ύστερα βγήκε εκείνος ο Μπάκαϊ Μπράντον με τα πόντκαστ και ξεσπάθωσε, κι ήρθε και το άρθρο στην εφημερίδα. Και τα δύο για τον τύπο που βγήκε κι είπε ότι την έστησε στον Ντάφρι».

«Τον Κάρι Τόλιβερ. Έχει προχωρημένο καρκίνο στο πάγκρεας κι ήθελε να ξαλαφρώσει τη συνείδησή του. Είπε ότι ο ίδιος δεν ήθελε ποτέ τον θάνατο του Ντάφρι».

«Άρα αυτό το σημείωμα δεν είναι από τον Τόλιβερ».

«Κατά πάσα πιθανότητα όχι. Είναι στο νοσοκομείο, το Κίνερ Μεμόριαλ, στα τελευταία του».

«Αυτό, που ο Τόλιβερ ξαλάφρωσε τη συνείδησή του, ήταν κάπως σαν να κλειδώνεις τον στάβλο αφού έχουν κλέψει το αλόγο, δεν βρίσκεις;»

«Ίσως ναι, ίσως όχι. Ο Τόλιβερ ισχυρίζεται ότι το εξομολογήθηκε τον Φλεβάρη, λίγες ημέρες αφότου διαγνώστηκε με καρκίνο σε τελικό στάδιο, κι ότι κανείς δεν έκανε τίποτα. Κι ύστερα, αφού σκοτώθηκε ο Ντάφρι, ο Τόλιβερ πήγε στον «παράνομο των ραδιοκυμάτων» Μπάκαϊ Μπράντον. Ο βοηθός του περιφερειακού εισαγγελέα, ο Άλεν, λέει ότι όλα αυτά είναι μαλακίες για να τραβήξει την προσοχή».

«Εσύ τι λες;»

«Πιστεύω ότι όσα λέει ο Τόλιβερ βγάζουν κάποιο νόημα. Ισχυρίζεται ότι ήθελε απλώς να φάει ο Ντάφρι δύο χρονάκια. Είπε ότι η αληθινή τιμωρία για τον Ντάφρι ήταν που θα έμπαινε στο μητρώο».

Η Ίζι καταλαβαίνει. Θα απαγορευόταν στον Ντάφρι να κατοικεί εντός ή κοντά σε ζώνες ασφαλείας για τα παιδιά – σχολεία, παιδικές χαρές, δημόσια πάρκα. Θα του απαγορευόταν να ανταλλάσσει μηνύματα με ανηλίκους, παρά μόνο με τα δικά του παιδιά. Θα του απαγορευόταν η κατοχή πορνογραφικών περιοδικών ή η πρόσβαση σε πορνογραφία στο διαδίκτυο. Θα έπρεπε να πληροφορεί τον επιβλέποντά του αν άλλαζε διεύθυνση. Το να είσαι καταχωρισμένος στο Εθνικό Μητρώο Δραστών Σεξουαλικών Αδικημάτων ήταν ισόβια καταδίκη.

Εάν, δηλαδή, είχε ζήσει.

Ο Λιούις σκύβει μπρος. «Πέρα απ' αυτό για τον Κανόνα του Μπλάκστοουν, που εμένα τουλάχιστον δεν μου πολυβγάζει νόημα, πιστεύεις ότι θα πρέπει να μας ανησυχεί αυτός ο Γουίλσον; Είναι, λες, πραγματική απειλή ή κούφια λόγια;»

«Μπορώ να το σκεφτώ;»

«Φυσικά. Αργότερα. Τώρα, όμως, τι σου λέει η διαίσθησή σου; Θα μείνει μεταξύ μας».

Η Ίζι το σκέφτεται. Θα μπορούσε να ρωτήσει τον Λιου αν έχει πάρει θέση η αρχηγός Πάτμορ, αλλά δεν είναι στον τύπο της να το κάνει.

«Είναι μεν παλαβός, όμως δεν αραδιάζει πράγματα από τη Βίβλο ή απ' τα *Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών*. Δεν πάσχει από Σύνδρομο Θεωριών Συνωμοσίας. Θα μπορούσε να 'ναι απλώς κάποιος που θέλει να μας τρομάξει. Αν όχι, τότε θα πρέπει ν' ανησυχούμε. Πιθανώς, κάποιος κοντά στον Ντάφρι. Θα 'λεγα η γυναίκα του ή τα παιδιά του, όμως δεν είχε ούτε το ένα ούτε το άλλο».

«Ένας μοναχόλυκος», λέει ο Λιούις. «Ο Άλεν το τόνισε και με το παραπάνω αυτό στη δίκη».

Η Ίζι κι ο Τομ ήξεραν και οι δύο τον Νταγκ Άλεν, έναν από τους βοηθούς περιφερειακού εισαγγελέα της κομητείας του Μπάκαϊ. Ο συνεργάτης της Ίζι αποκαλεί τον Άλεν Πεινασμένο Ιπποποταμούλη, από ένα επιτραπέζιο παιχνίδι που αρέσει στα παιδιά του Τομ. Φιλόδοξος, με άλλα λόγια. Πράγμα που επίσης υποδηλώνει ότι μπορεί ο Τόλιβερ να λέει αλήθεια. Στους φιλόδοξους βοηθούς περιφερειακού εισαγγελέα δεν αρέσει να βλέπουν καταδικαστικές αποφάσεις να ανατρέπονται.

«Ο Ντάφρι δεν ήταν παντρεμένος, είχε όμως σύντροφο;»

«Όχι, κι αν ήταν γκέι, ήταν κρυφός. Πολύ κρυφός. Δεν υπάρχει η παραμικρή φήμη. Υπεύθυνος δανείων στην Τράπεζα Φερστ Λέικ Σίτι. Και υποθέτουμε ότι αυτός ο τύπος εννοεί τον Ντάφρι, αν όμως δεν έχουμε συγκεκριμένο όνομα στα χέρια μας...»

«Θα μπορούσε να είναι κάποιος άλλος».

«Θα μπορούσε, αλλά είναι απίθανο. Θέλω εσύ κι ο Άτα να μιλήσετε με τον Κάρι Τόλιβερ, αν δηλαδή κατοικεί ακόμα στη γη των ζωντανών. Να μιλήσετε με *κάθε* γνωστή επαφή του Ντάφρι, στην τράπεζα κι αλλού. Μ' αυτόν που τον υπερασπίστηκε. Να πάρετε τη δική του λίστα με τις επαφές του Ντάφρι. Αν έκανε σωστά τη δουλειά του, θα τους ξέρει όλους».

Η Ίζι χαμογελά. «Υποψιάζομαι ότι ήθελες μια δεύτερη γνώμη που να συμφωνεί με ό,τι έχεις ήδη αποφασίσει».

«Μην αδικείς τον εαυτό σου. Ήθελα μια δεύτερη γνώμη από την Ίζαμπελ Τζέινς, που είναι ντετέκτιβ-αστέρι».

«Αν θέλεις μια ντετέκτιβ-αστέρι, θα πρέπει να επικοινωνήσεις με τη Χόλι Γκίμπνι. Μπορώ να σου δώσω το νούμερό της».

Ο Λιούις κατεβάζει το πόδι του στο πάτωμα. «Δεν έχουμε ξεπέσει ακόμα στο σημείο να αναθέτουμε σε εξωτερικούς συνεργάτες τις έρευνές μας. Πες μου εσύ τι πιστεύεις».

Η Ίζι χτυπάει ελαφρά τον φάκελο. «Ότι αυτός ο τύπος μπορεί να εννοεί ό,τι λέει. "Αθώοι θα 'πρεπε να τιμωρούνται για τον άσκοπο θάνατο ενός αθώου"; Νομίζω πως μόνο σε κάποιον παλαβο μπορεί να βγάζει νόημα αυτή η φράση. Σε κάποιον που έχει τα λογικά του, όχι».

Ο Λιούις αναστενάζει. «Οι αληθινά επικίνδυνοι, αυτοί που 'ναι παλαβοί και ταυτόχρονα δεν είναι, μου προκαλούν εφιάλτες. Ο Τίμοθι ΜακΒέι σκότωσε πάνω από εκατόν πενήντα ανθρώπους στο Κτίριο Murrah και ήταν απολύτως λογικός. Αποκάλεσε τα παιδάκια που πέθαναν στον παιδικό σταθμό παράπλευρη απώλεια. Ποιος είναι περισσότερο αθώος από ένα τσούρμο παιδιά;»

«Πιστεύεις λοιπόν ότι η απειλή είναι πραγματική».

«Ίσως είναι πραγματική. Θέλω να το ψάξετε λίγο, μαζί με τον Άτα. Δείτε αν μπορέσετε να βρείτε κάποιον τόσο εξοργισμένο με τον θάνατο του Ντάφρι-»

«Ή τόσο συντετριμμένο».

«Βέβαια, κι αυτό. Βρείτε κάποιον αρκετά παλαβό κι οργισμένο ώστε να εκτοξεύσει μια τέτοια απειλή».

«Αναρωτιέμαι, γιατί δεκατρείς αθώοι κι ένας ένοχος; Είναι σύνολο δεκατέσσερις, ή είναι ο ένοχος ένας από τους δεκατρείς;»

Ο Λιούις κουνάει το κεφάλι. «Δεν έχω ιδέα. Μπορεί να διάλεξε τον αριθμό στην τύχη».

«Κάτι ακόμα γι' αυτό το γράμμα. Ξέρεις ποιος ήταν ο Μπιλ Γουίλσον, ε;»

«Κάτι μου λέει το όνομα, αλλά και γιατί όχι; Μπορεί να μην είναι τόσο συνηθισμένο όσο το Τζο Σμιθ ή το Ντικ Τζόουνς, όμως ούτε Ζμπίγκνιου Μπρζεζίνσκι είναι».

«Ο Μπιλ Γουίλσον που 'χω εγώ στο μυαλό μου ήταν ο ιδρυτής των ΑΑ – των Ανώνυμων Αλκοολικών. Μπορεί ο τύπος να πηγαίνει στους ΑΑ και να θέλει να μας κατευθύνει προς τα εκεί».

«Σαν να θέλει, δηλαδή, να τον συλλάβουμε;»

Η Ίζι ανασηκώνει τους ώμους, σαν να λέει *δεν έχω άποψη*.

«Θα στείλω το γράμμα στο εγκληματολογικό», λέει ο Λιούις, «όμως δεν νομίζω ότι θα μας ωφελήσει και πολύ. Θα πούνε ότι δεν έχει δακτυλικά αποτυπώματα, ότι είναι γραμματοσειρά υπολογιστή, ότι πρόκειται για κοινό χαρτί εκτυπωτή».

«Στείλε μου μια φωτογραφία του γράμματος».

«Θα το κάνω».

Η Ίζι σηκώνεται να φύγει. Ο Λιούις ρωτά: «Δήλωσες συμμετοχή στον αγώνα;»

«Ποιον αγώνα;»

«Μην κάνεις τη χαζή. Όπλα και Μάνικες. Αστυνομία εναντίον Πυροσβεστικής. Τον επόμενο μήνα. Θα 'μαι αρχηγός της ομάδας μας».

«Δεν βρήκα ευκαιρία να το σκεφτώ, αφεντικό». Κι ούτε σκοπεύει να το κάνει.

«Η Πυροσβεστική έχει τρεις συνεχόμενες νίκες. Θα πάρουμε το αίμα μας πίσω αυτή τη φορά, ύστερα απ' ό,τι έγινε την προηγούμενη. Θυμάσαι το σπασμένο πόδι του Κράτσφιλντ;»

«Ποιος είναι ο Κράτσφιλντ;»

«Ο Έμιλ Κράτσφιλντ. Μοτοσικλετιστής περιπολίας. Περιπολεί ανατολικά συνήθως».

«Α», κάνει η Ίζι και σκέφτεται: *Αχ, τ' αγόρια και τα παιχνίδια τους.*

«Δεν έπαιζες εσύ, σ' εκείνο το κολέγιο που πήγες;»

Η Ίζι γελάει. «Ναι. Τότε που οι δεινόσαυροι βάδιζαν ακόμα στη Γη».

«Πρέπει να δηλώσεις συμμετοχή. Σκέψου το».

«Εντάξει», λέει η Ίζι.

Δεν πρόκειται να το κάνει.

2

Η Χόλι Γκίμπνι σηκώνει το πρόσωπό της στον ήλιο. «Ο Τ. Σ. Έλιοτ είπε ότι ο Απρίλιος είναι ο πιο σκληρός μήνας,³ αλλά ο τωρινός δεν μου φαίνεται και τόσο σκληρός».

«Ποίηση», λέει απαξιωτικά η Ίζι. «Τι θα παραγγείλεις;»

«Λέω να πάρω τάκος με ψάρι».

«Πάντα παίρνεις τάκος με ψάρι».

«Όχι πάντα, αλλά τις πιο πολλές φορές. Δύσκολα αλλάζω συνήθειες».

«Τι μας λες, Σέρλοκ».

Σύντομα η μία τους θα σηκωθεί και θα σταθεί στην ουρά στο Frankie's Fabulous Fish Wagon, αλλά για την ώρα κάθονται απλώς ήσυχα στο τραπέζι τους κι απολαμβάνουν τη ζεστασιά του ήλιου.

³ Σ.τ.Μ.: Στην Έρημη χώρα.

Όταν η αστυνομία λαμβάνει μια επιστολή από κάποιον που απειλεί να σκοτώσει «13 αθώους και 1 ένοχο» ως εξιλέωση για τον άδικο θάνατο ενός αθώου, η ντετέκτιβ Ίζι Τζέινς δεν ξέρει τι να υποθέσει. Καθώς ξετυλίγεται η έρευνα, η Ίζι συνειδητοποιεί ότι ο αποστολέας του γράμματος σοβαρολογεί, και ζητάει βοήθεια από τη φίλη της Χόλι Γκίμπνι. Στο μεταξύ, η Κέιτ ΜακΚέι, μια αμφιλεγόμενη, δυναμική ακτιβίστρια για τα δικαιώματα των γυναικών ξεκινά μια περιοδεία με ομιλίες σε όλη τη χώρα. Ένας σφοδρός πολέμιος του μηνύματος που προωθεί η Κέιτ την έχει βάλει στο στόχαστρο και προκαλεί επεισόδια στις δημόσιες εμφανίσεις της. Καθώς ο διώκτης γίνεται ολοένα και πιο επικίνδυνος, η Χόλι προσλαμβάνεται ως σωματοφύλακας της Κέιτ.

Με μια χορεία καθηλωτικών χαρακτήρων, παλιών και νέων, αυτές οι παράλληλες αφηγήσεις συγκλίνουν σε μια ανατριχιαστική και θεαματική κατάληξη – ένας άθλος μυθοπλασίας, που μόνο ο Στίβεν Κίνγκ θα μπορούσε να φέρει σε πέρας.

Συναρπαστικό αλλά και απίθανα απολαυστικό, το *Μην κάνεις πίσω* είναι ένα από τα πιο μεστά και καταιγιστικά μυθιστορήματά του.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-856-9

9 789606 458569